

Щомъ се събудило, тръгнало и привечеръ стигнало до скалата, задъ която слънцето залъзвало въ морето.

Току що залъзло слънцето, и морските вълни изхвърлили на брѣга една удавница — чудна хубавица. На ржцетѣ ѝ свѣтѣли две златни гривни.

Момчето слѣзло отъ скалата и взело гривнитѣ отъ ржцетѣ ѝ. Това било царската дъщеря, която била затворена въ двореца. Единъ день тя излѣзла съ лодка край брѣга. Но се вдигнала буря. Лодката се разбила на кжсове. И вълнитѣ отнесли царкинята при скалата, дето чакалъ воденичарскиятъ синъ. Отнесълъ той гривнитѣ на орела и му разказалъ за удавената царска дъщеря.

— Всичко ще се нареди, — казалъ му орелътъ. — Царската дъщеря ще оживѣе.

Орелътъ махналъ съ криле и отлетѣлъ. За една нощъ стигналъ той на най-високия връхъ на най-високата планина въ свѣта. Тамъ растѣло едно чудно цвѣте. Това цвѣте, като се постави до устата на нѣкой

умрѣлъ — умрѣлиятъ веднага оживѣвалъ.

Рано преди изгрѣвъ - слънце орелътъ донесълъ чудотворното цвѣте.

Момчето го взело и се затичало къмъ скалата. Когато изгрѣло слънцето, то поставило цвѣтето до устата на хубавицата, и тя оживѣла. Върнали се и двамата при орела. Той обещалъ да ги отнесе кждето поискатъ.

Хванали се и двамата за халкитѣ на неговитѣ крака и той ги отнесълъ въ земята, чийто царъ билъ загиналъ. Тамъ народътъ билъ вече решилъ да избере за царъ този, който намѣри прѣстена на убития царъ. Отлетѣлъ орелътъ въ гнѣздото, взелъ царския прѣстенъ въ човката си го донесълъ.

Момчето показало прѣстена, и него избрали за царъ на тая земя.

После то се оженило за хубавицата, наследило и царството на нейния баща, и двамата царували дълго и честито. Момчето прибрало и баща си въ царския дворецъ.

Т. Харманджиевъ.

